

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. De amore sacro, qui deducit in omnibus animas bonas ad
sequelam Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

fibus suam prosequantur viam, eòquòd ipsarum amor, qui semper perseverat, semper ipsas confirmet ac tueatur.

Sed quod gloriam ipsis addit, consolationem ac robur, est, quòd sui Ductores habeant JESUM Christum, & sanctissimam Matrem ipsius. JESUS Christus incedit prior, & trahit post se divinam Matrem suam, cui inquit:

Veni electa mea: Cui responderet Cantic. 1. Luc. 9. 57.
 ipsa: sequar te, quocunque ieris.
 Hæc ultima verba aperuerunt nobis januam instituendi colloquium circa modum, quo sanctissima Virgo semper secuta est JESUM Christum, adorandum filium suum, toto tempore vitæ suæ, quod peractum est, uti videbis.

**
 *

ARGUMENTUM.

De amore sacro, qui deducit in omnibus animas bonas ad sequelam JESU Christi.

ARTICULUS I.

Nescio, quamobrem fixerint antiqui, amorem esse cæcum, cum econtrà nil ita videam in mundo illuminatum: Nónne ipse deducit Viatores omnes toto decursu vitæ suæ? Nón oportet igitur cæcum esse Ductorem.

Verum est, dicebam ipsi, quòd deducat amor omnes homines, sed deducat illos modo cæco; & ideo d. flexere facit ipsos in viâ, incessanter ipsos facit aberrare, ipsosque millenis exponit periculis, si se totos illis permittant directioni, ac eos tandem deducit in præcipitia. An aliquid declaret melius ipsis cæcitatem?

Disputatur
 an amor
 sit cæcus,
 vel clarè
 videatur

Sed econtrà, reponit ille, tam ingeniosus est ipse, tamque illuminatus, ut etiam inter sapientes

obtinuerit æstimationem magni Philosophi. Diotimus ita vocabat ipsum: *Amor Philosophus*. Jam nõnne nõstis, quòd philosophi cæcorum non accenseantur numero? & sanè nihil magis providum est amore: Nónne millenas is semper excogitat rationes ad ex purganda sua facta, & mille modos, quibus ad felicem eventum sua deducat consilia? sit aliquis animo naturaliter stupido, ubi primùm obsessus fuerit amore, jam totus videbitur immutatus; evadet mox dexter, festivus & obsequiosus: videtur quoque, conferre ipsi amorem nescio quid magnanimitatis, quam non habebat; mox fortem se sentit ac generosum ad moliendas res magnas, à quibus abhorrebat: Et inde na-

tum

tum est antiquum proverbium: *Amorem magnum non nisi in magno habitare animo.*

Concedam tibi quoque, dicebam ipsi amorem esse Philosophum, videmus enim ipsum non nisi ruminari meditari, & discurrere circa objectum amatum: dicamus tamen potius, ipsum esse Sophistam, hoc proprium est nomen, quod meretur, quodque plato dedit ipsi: *Amor Sophista*; eod quod omnes ipsius discursus fallaces sint ac deceptorij. Verum quidem est, subtilem ipsum esse in argumentis suis, sed omnia non concludunt nisi imprudenter ac stolidè, cum videamus iudices, vix quempiam esse ipsius deceptum fallacis, quem eam tempore non pœniteat, quando sibi redditur & evadit sapiens.

Verum est, tandem ferebatur mihi sapius & fere semper stoliditatem aliquam inesse amori, eod quod continere se non possit in hac moderatione tranquillâ & pacatâ, quæ veluti veræ sapientiæ æstimatur Thronus; suos is habet impetus, motusque vehementiores, quos stultitias vocares, si videres: sed ipsi stultitiam sapientiores sunt omni sapientiâ mundi; ipsius motus ac impetus æstimandi magis omni prudentiâ stoicorum, quorum institutum est, nunquam à se ipsis differre, & aliquid inusitatum conficere; oportet necessarid aliquantisper vehementem esse, & abripi quasi extra seipsum,

si aliquis operari velit magna, quæque excedant actiones vulgares hominum: *Amor operatur magna, si est.*

Cui attribueret oportet magnas illas actiones, quas sapius observare licet in magnorum virorum vita, quibus hæc illustratur plutum? Quis inspiravit ipsis heroicis has actiones, quas aspicimus cum admiratione velut prodigia, quibusque magnorum sibi compararunt titulos ac insignia? cui attribuantur hæc? Quando Sanctus Paulus dixit omnibus Apostolis: *Nos stulti propter Christum*, quid dicere voluit, nisi excusare inusitatos impetus amoris ipsorum, qui cum adversentur consuetis legibus prudentiæ humanæ, habebantur velut stultitiæ à sapientibus hujus mundi: sed ejusmodi stultitiæ sapientiores erant omni sapientiâ hominum: exempli gratiâ, adorare Deum pauperem, contemptum, Crucifixum, deserere omnia, bona, honores, voluptates, ipsumque sequi in paupertate suâ, opprobrijs ac doloribus suis, nonne hoc magna stultitiæ est coram oculis sapientium hujus mundi? siquidem comprehendere ipsi non possunt quâ ratione homines sanæ mentis ad hoc se possint resolvere. Hem, quis induxit ipsos ad sanctam hanc stultitiam, nisi excessus amoris maximi? nunquam abrepti fuissent ad divinos hos stultitiæ excessus, nisi amassent ardentissimè.

Amor suos habet impetus, qui videntur stultitiæ, sed quandoque meliores sapientiâ.

1. Cor. 4. v. 10.

Amer Mar-
tyrum im-
pellebat ip-
sos ad com-
mittendum
stultitias
appareat,
sed quæ
opera erant
magnæ sa-
pientia.

Tradere suam vitam, rem om-
niam pretiosissimam, seque vo-
luntati exponere morti, pluri-
misque horrendis cruciatibus, ipsâ
morte crudelioribus. Nonne hoc
erat juxta apparentiam magna
quoque stultitia? nihilominus San-
cti Martyres fecerunt hoc, & exant-
larunt plurimas alias actiones tam
magnas, tamque heroicæ, ut hor-
rore concussissent Imperatores, &
quandoque tremore ipsos carni-
ces se cruciantes. Quanta stulti-
tia, dicebant, hisce hominibus,
qui tam facile ab ijs se possent libe-
rare tormentis? Imò, magna stulti-
tia est: sed quid vultis? amor erat,
qui suâ ratione privavit ipsos sen-
sibus; ipse erat, qui exiit ipsos
quasi sanâ mente, eosque abri-
puit ad committendum ingentem
hanc stultitiam: Verùm an ideo
judicabis, amorem ipsorum fuisse
cœcū? Vidit enim verò is optimè,
quod cœteri homines non vident,
ejusmodi nempe stultitias mirifi-
cam esse sapientiam; còquòd id
perdere sit animam suam, ut sal-
vetur, & mutate momentum vitæ
infelicis & perituræ, in æternita-
tem vitæ immortalis & beatæ.

Ad hæc omnia non habebam,
quod repõnerem; videbam enim,
non amoris profani, sed amoris
sacri ipsum agere panegyristam:
insuper hand difficulter concessit
mihi, amorem profanum esse cœ-
cum, esse inconsideratum, ipsum
errare ac ruinæ exponere sui se,

Oratores: sed debebam quoque
concedere ipsi amorem sacrum es-
se illuminatissimum, sapientissi-
mum, prudentissimum, & Ducto-
rem valde fidum, qui omnes se
sequentes in viam ducit salutis.

Sed nãans observas, adjunxit,
nec admittaris ipsius genium, qui
talis est, ut nunquam sit sapientior,
quàm dum majores committit stul-
ticias. Quis non admittatur ma-
gnam hoc Apostoli verbum: *Ver-
bum Crucis stultitia?* Affirmat,
Verbum Crucis esse stultitiam: quid
sibi hoc vult? nisi quòd gloriatur
& annuntiet cunctis sæculis maxi-
mum sanctæ stultitiæ excessum,
quo abrepta est infinita Verbi æter-
ni sapientia. Considerando pro-
prium Filium Dei Cruci affixum,
nonne quis judicaret, ipsum abre-
ptum esse ad summum stultitiarum
omnium, quæ concipi animo pos-
sunt, fastigium? siquidem evitare
is poterat mortem & omnia passio-
nis suæ tormenta unico duntaxat
voluntatis suæ actu; & valdissimæ
quæque rationes, quas excogitare
poterant omnes tum Angelorum,
tum hominum intellectus, con-
cludebant, ipsum id facere debere:
Cur ergò non fecit? quis redegit
ipsum in has angustias? quis ita
abripuit ipsum in summam hanc
tam inusitatæ stultitiæ extremi-
tatem?

Cogitari aliud hæc super te non
potest, nisi quòd amor semper ha-
beat vehementes suos motus ac
impe-
pientia.

1. Cor. 1.
18.

Amor Dei
semper est
sapientia.

stultitia
Crucis mi-
nister
concordie
concordie
pariter
vult.

Magna
stultitia
fuit maxi-
ma Dei
impe-
pientia.

Impetus; & quo major hic est, tanto plures ac majores ipsum committere stultitias. An mirum ergo sit, si amor infinitus, qui occupaverat Cor Sapienzæ infinitæ Dei, abripuerit eum extra seipsum, ipsamque obstrinxerit ad committendum ejusmodi stultitiam amore nostri? An amare quis possit, & simul sapere? Amare & sapere vix Deo conceditur; antiqua est paræmia: Sed ô Deus, quàm sapiens stultitia, quàm infinita sapientia Dei non judicavit se indignam! ô admirabilis stultitia, quæ absorbet & annihilat omnem sapientiam creaturarum, quæ tanti prodigij confunduntur aspectu.

Nonne ipsa dissipat omnes mundi stultitias, in morem solis dissipantis tenebras? Nonne ipsa in sui admirationem, in sui amorem, in sui sequelam rapuit, quidquid magnarum fuit animarum, quidquid præstantium fuit animorum unquam in terris; & hoc per omnem decursum sæculorum? Postquam anima subdidit se imperio amoris sacri, servit Dominò, à quo impellitur ad ambulandum prorsus aliam viam, quàm illæ, quæ possidentur & reguntur ab amore profano. Quando ipsa se semel resolvat permittere se totam ipsius directioni, nil amplius cognoscit veræ sapientiz, quàm solam stultitiam Crucis: Ipsius amor, quem semper attendit, nunquam tantum complacet ipsi, sicut quando illis

abripitur motibus, qui omnem despiciunt prudentiam Carnis, quibusque incitatur ad committendum sacras & divinas stultitias, quæ illos, à quibus committuntur, atque tollunt usque ad thronum gloriæ. O quàm felix est anima, quæ bene hoc capit! Dicant, quidquid voluerint; quòd opus sit prudentiæ; Verum est, hæc opus esse, requiri considerationem, & prudentem sui gubernationem in omnibus: Ita, modò semper Sapienzæ sit æterna, quæ nos gubernet; sed post omnia, amare ardentem JESUM Christum, & sapientem esse sapientiam hæc mundanâ, quæ non nisi amorem proprium velut scopum sibi præfixum habet, hæc non concordant.

Considera omnem eorum, qui JESUM Christum secuti sunt multitudinem; quid videbis inter eos? nisi viros, qui oculis sapientum hujus mundi visi sunt insipientes: *Nos insensati vitam illorum aestimabamus insaniam.* Nonne omnes commissuros se putabant magnam stoliditatem, si tam pauperem sequerentur Dominum? audi enim, quâ usus sit eloquentiâ, ut lucraretur ipsos & ad sui traheret sequelam: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, tollat quotidie Crucem suam, & sequatur me, quocumque me viderit præeuntem; ea omnia, quæ maximi æstimat mundus, contemnat; amplectatur ea, à quibus abhorret magis

Xxxx; natu-

Sap. 5. v. 4.
Omnes, qui
verè secuti
sunt JESUM
Christum,
sunt imitati
divinæ ip-
sius stulti-
tias.

natura; non expectet aliud, nisi quod onerandus sit persecutionibus, injurijs, calumnijs, Cruce contempta. Hæc est eloquentia amoris facti, quæ inflexit & traxit ad se innumeratam maximarum animarum multitudinem: tales sunt illecebræ, quæ inescarunt & demulserunt illas: Ecce eas, quibus inhiabant, delicias, & in quibus suam invenerunt felicitatem. Sed amandum est, ut id intelligas.

Omnes animæ, quæ magis amaverunt JESUM Christum, sunt

illæ, quæ proximis per viam hanc secutæ sunt ipsum; Et illæ, quarum fortior extitit amor, majori cucurrerunt passu: sed super omnes conspiciendam se præbet Mater admirabilis, tanto cum splendore, ut dubitare non liceat, quin omnes amores, quos inter se partitur tota multitudo sectatorum JESU Christi, conjugantur & uniantur in corde ipsius, ut tanto fortius hanc uniant & constringant illi. Satisfactum tibi credes; si perspicies.

ARGUMENTUM.

Quâ ratione Amor Sacer obstrinxerit Sanctissimam Virginem ad sequendum JESUM Christum in omnibus & per omnia.

ARTICULUS I. I.

Tria amoris genera, quibus sanctissima Virgo amavit Jesum Christum Filium suum.

Illa triplici titulo ferebatur in ipsum sibi prorsus singulari: atpiciebat namque ipsum velut suum Filium, velut suum dilectum, & velut suum Deum; velut suum Filium amabat ipsum amore naturali; velut suum dilectum, amabat ipsum amore supernaturali; velut suum Deum, amabat ipsum amore infuso & prorsus D. vino. Et quod mirabile est, tria hæc amorum genera non faciebant in ipsâ nisi unicum & eundem amorem, qui ratione quâdam nuncupari posset amor trinus & unus; cum omnes tres se uniant ad consociendum nonnisi unum solum,

sed triplex vinculum amoris, quod nunquam dirumpi posset: *Funiculus triplex difficile rumpitur.* Sed quamvis considerandi non forent omnes hi tres amores, nisi velut unicus solus in corde Sanctissimæ Virginis, non inermittam tamen distinguere illos, eodquod distinguantur divinæ tres personæ, quamvis non sint nisi una eademque res simplicissima. Consideremus eos sigillatim, ut tanto melius liceat spicere ipsorum pulchritudinem, ex quo precul dubio admiraberis imperium, quod quivis ipsorum exercebat in Cor illius sacratissimum. Incipio ab amore naturali.

Videns